

Arrest

nr. 222 873 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X
 handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid als wettelijke
 vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
 X- X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavige verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Een van de kernpunten van verzoekers' betoog is dat de verwerende partij geen voldoende onderzoek verricht heeft naar de door hen nieuw neergelegde documenten en hierdoor ten onrechte tot de conclusie gekomen is dat zij geen nieuwe documenten of bewijsstukken hebben aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

In het kader van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een volgend verzoek om internationale bescherming niet te onderwerpen aan een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wel dient hij na te gaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient dan ook hierop toegespitst te worden. De zorgvuldigheidsplicht legt in hoofdte van de verwerende partij op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding om zodoende met voldoende kennis van feiten te kunnen oordelen of het aangebracht element een nieuw element is dat in aanmerking komt voor een inhoudelijk onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers leggen ter ondersteuning van hun volgend verzoek de volgende documenten voor: de identiteitskaart van verzoeksters vader en broer, een foto van de aan verzoeksters broer I. aangebrachte verwondingen, een medisch rapport over deze verwondingen, de verklaring van haar broer in verband met deze verwondingen, de verklaring van verzoeksters vader in verband met deze verwondingen, een tegen verzoekster gerichte klachtenbrief van haar ex-echtgenoot, zijn verklaringen bij de politie, een verslag van zijn verklaringen door de politie, een document van het strafhof van Beyaa in verband met deze klacht, een bevel tot verzoekers aanhouding naar aanleiding van de door verzoeksters ex-echtgenoot ingediende klacht en de vertalingen van deze documenten. Tevens leggen zij de twee enveloppes van DHL voor waarin deze documenten hen werden toegestuurd.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de door verzoekers bijgebrachte foto van de aan verzoeksters broer I. aangebrachte verwondingen, het medisch rapport over deze verwondingen, de verklaring van haar broer in verband met deze verwondingen, de verklaring van verzoeksters vader in verband met deze verwondingen, de tegen verzoekster gerichte klachtenbrief van haar ex-echtgenoot, zijn verklaringen bij de politie, een verslag van zijn verklaringen door de politie, een document van het strafhof van Beyaa in verband met deze klacht, en een bevel tot verzoekers aanhouding naar aanleiding van de door verzoeksters ex-echtgenoot ingediende klacht, enkel opgemerkt dat deze documenten onvoldoende bewijskrachtig zijn om op te wegen tegen de in hun vorige beslissing gedane vaststellingen daar uit de in het administratief dossier gevoegde informatie blijkt dat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op frauduleuze manier te bekomen, omdat het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend, moet worden gezien in samenhang met de ongeloofwaardigheid van verzoekers hun verklaringen ten tijde van hun eerste en tweede verzoek, en doordat het slechts kopieën zijn, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus sowieso niet kan worden nagegaan.

Te dezen ligt de zorgvuldigheidsplicht bij verwerende partij die erin bestaat om te onderzoeken of er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uiteraard beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid aangaande de bewijswaarde van de aan haar voorgelegde documenten, doch zij kan er zich niet toe beperken om te stellen dat geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de neergelegde documenten enkel omdat het relatief gemakkelijk is dergelijke documenten op frauduleuze manier te bekomen, omdat dergelijke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde hebben

indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, en omdat het loutere fotokopieën betreffen zonder een daadwerkelijk onderzoek te voeren naar de bijgebrachte documenten.

Verzoekers kunnen dan ook gevolgd worden in hun kritiek dat verwerende partij tekort geschoten is in haar zorgvuldigheidsplicht, minstens haar motiveringsplicht en daardoor ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat de aangebrachte documenten en verklaringen geen nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

Verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en verdedigt zich derhalve niet op de aangehaalde kritiek.

3. Bijgevolg lijkt het er op dat de bestreden beslissingen dienen te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 april 2019, stellen de verzoekende partijen dat zij akkoord gaan met de beschikking. Daar verzoekende partijen ter terechtzitting van 14 juni 2019 aangeven akkoord te gaan met de in de beschikking opgenomen grond, en gelet op de afwezigheid van verwerende partij ter terechtzitting - ingevolge artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt zij geacht in te stemmen met de vordering of het beroep -, wordt derhalve geen afbreuk gedaan aan de beschikking van 8 april 2019 en dienen de bestreden beslissingen aldus te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 oktober 2018 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS